

en España, coordinado por Eliseo Aja, ha sido redactado por un equipo de profesores de Derecho Constitucional de las universidades de Barcelona y Autónoma de Barcelona, que vienen estudiando desde hace unos cuantos años la normativa de inmigración tanto en España como en los principales países europeos donde este fenómeno social es mucho más importante.

Para los autores del libro, la nueva ley en su conjunto representa la aceptación de una inmigración estable en España y la creación de unas condiciones dignas que facilitarán la integración de los trabajadores extranjeros.

Un estudio riguroso sobre una nueva ley polémica, que algunos hubieran preferido más progresista, que vendrá a regular un fenómeno social importante que sin duda no va a pasar desapercibido a nadie. Un fenómeno necesario para el crecimiento económico del país.

ARNALDO DE PERALADA

Redescobrint Lluís Alcanyís

Regiment preservatiu e curatiu de la pestilència. Lluís Alcanyís. Universitat de València. Ajuntament de València, 1999.

LA commemoració dels cinc segles de la Universitat de València ha fet possible la edició de tot un seguit de llibres antics acompanyats d'interessants introduccions i estudis. Llibres com el present, *Regiment preservatiu e curatiu de la pestilència*, ens parlen sobre una manera d'entendre el món, i en aquest cas d'entendre la medicina en la València del segle XV. En la

introducció, José M. Piñero ens posa en antecedents sobre l'obra en qüestió, aportant-nos dades biogràfiques sobre l'autor, informació sobre la seua obra i els corrents mèdics de l'època, així com el pes i la importància de la medicina considerada aleshores com una mena d'art.

El llibre, a més de la introducció abans esmentada, ha comptat amb un extens estudi del professor Antoni Ferrando, en el qual ens parla sobre la trajectòria intel·lectual d'Alcanyís i la seua tasca tant literària com mèdica. Un altre apartat interessant és l'edició facsímil de l'obra original, així com una edició crítica. Per a concloure apareix un interessant glossari.

L'interès de la present edició, a més d'aportar-nos diverses dades del passat de la ciència mèdica, és sobretot filològic, no debades l'edició ha estat a càrrec del catedràtic de filologia Antoni Ferrando. L'original està escrit en un valencià del segle XV, l'estudi del qual aporta dades interessants sobre l'evolució de la nostra llengua al llarg del temps.

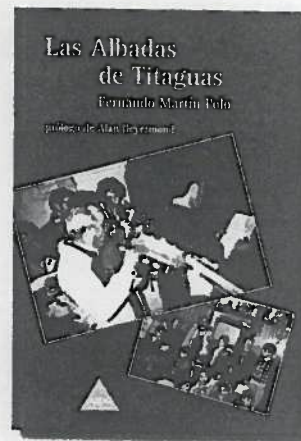
ARNALDO DE PERALADA

Les albades de Titaguas

Las Albadas de Titaguas. Fernando Martín Polo. Carena editors. Valencia, 2000.

LES *Albadas de Titaguas* són les cançons de ronda que es canten la Nit de Nadal en aquesta població dels Serrans. Unes les canten els xiquets després de sopar: casa per casa, narren el naixement i la infantesa de Jesús, feliciten el Nadal i demanen l'*aguinaldo*. La resta són cantades pels quintos de l'any i la rondalla de corda i van dedicades a la Verge -que és l'albada principal i tot el poble hi concorre a escoltar-la-, al rector, a l'alcalde i a les fadrines -on es perd ja el to circumspecte de la primera i l'irònic de les altres dues per caure en la brofegada tan comna en les rondes de quintos «*Parece que estas estrofas / os las cantamos en vano, / en otros pueblos vendrían / con las bragas en la mano*».

Es tracta, aquesta, d'una tradició força estesa per diverses comarques valencianes però que mai no havia merescut un tractament investigador de les dimensions del realitzat per Fernando Martín. L'autor, que desenvolupà la seua investigació al Queen Mary and Westfield College de

Londres sota els auspicis d'Alan Deyermann, divideix el seu treball en dues parts: una diacrònica en la qual, fent servir un completíssim aparell bibliogràfic procedent en bona part de la British Library, arriba a la conclusió, agosarada però molt sòlida, que les *albadas* són, pel que fa als textos, una prolongació dels *villancicos* de la Baixa Edat Mitjana i del segle XVI; i una sincrònica on analitza l'actual vitalitat de les albadas, quin és el contingut dels textos que es canten, com les viu la població i el caràcter identitari que han assolit, allunyades de l'explotació turística i de la mirada estranya mentre resisteixen els embats de la despoblació, l'arribada dels entreteniments audiovisuals i la progressiva aculturització del país.

JOSEP VICENT FRECHINA

El prestigi d'una societat

Constitucions fundacionals de la Universitat de València. Ajuntament de València, Universitat de València. València, 1999.

EL prestigi d'una societat es mesura amb el nivell cultural de les persones que la conformen, i aquest nivell, sense la xarxa pública i privada d'educació, no seria possible. El prestigi d'una universitat, la seua trajectòria al llarg del temps, redunda en el nivell cultural i de formació del país on està ubicada i fins i tot en el seu bon nom a nivell internacional. La Universitat de València acaba de complir cinc-cents anys, tot un esdeveniment pel que significa per a nosaltres els valencians. Amb